

El nus al coll dels italians

El canceller alemany de Finances ha assegurat que Itàlia no podrà accedir a la fase decisiva de la Unió Econòmica i Monetària. Fabià Estapé en parla.

Ja ho veuen: tan aviat com diries que les coses s'arrangen, la realitat et fa veure que la marxa envers la Unió Econòmica i Monetària és més difícil que no sembla. Mirin: ara fa prop de dos anys, quan es va escaure l'enderrocament del sistema polític italià, un bon amic —empresari per més detall— em va dir: “No saps quina mena de negoci acaben de fer els italians: ara tot anirà molt bé. S'imposaran els criteris del cost i del benefici i totes les malifetes que han trobat els jutges de *Mani Pulite* sortiran a la llum del dia. Quina enveja que sento, com a súbdit espanyol, de veure que la vella Itàlia ja va pel bon camí!” Semblava, i ho dic des de la meua desconfiança congènita, que posar tota l'esperança en la figura i projecció del *cavaliere* Silvio Berlusconi em recordava —i ho lamento— aquell entusiasme que —se'n recorden?— va portar l'ex-rector de la Complutense de Madrid a conferir a un tal Mario Conde Conde, en presència dels reis d'Espanya i del més granat de la societat espanyola, el distingidíssim grau de doctor Honoris Causa!

Theo Waigel. Cancellor de Finances.

Què hi ha tardat, a desinflar-se, el globus italià? Doncs, mirin, no pas gaire. De moment el *cavaliere* Berlusconi es troba enganxat en unes dotzenes de processos; el tracte més favorable —a un germà seu— el confina al seu propi domicili. Berlusconi, com fan aquí molts dirigents del PP, reclama eleccions generals. Li sembla que d'aquesta manera tornarà a fer-se amo del poder; el poder —com deia el vell general Franco— disposa de “*muchos recursos*”.

Però, ara, de cop i volta, i amb aquella manca de *finezza* pròpia dels teutons, el canceller de Finances alemany, Theo Waigel, ha llançat una pedra a l'estany: ha dit, senzillament, que Itàlia no es trobarà en condicions d'accedir a la fase decisiva de la Unió Econòmica i Monetària: la magnitud del dèficit del sector públic; el pes desorbitat del deute públic respecte al producte interior brut fan que —com ocorre també a Bèlgica— o s'imposen dràstiques privatitzacions o hauran d'acceptar la classificació al segon grup de països.

Ara a l'última reunió dels Quinze uns i altres han volgut treure el verí de les paraules de Waigel. Pel que fa a nosaltres, i d'això, se n'ha encarregat Felipe Gonzalez, es tracta de deixar córrer tota idea de fer de la taxa de desocupació un alt criteri addicional als de Maastricht. Només ens faltaria això, quan som a punt, de la mà de Pere Solbes i de la recuperació de l'economia espanyola, d'apuntar-nos al grup dels privilegiats. Ah, i sense comptar amb Mario Conde, ni cap succedani com Silvio Berlusconi!

Fabià Estapé

Mística de l'èxit. Amway, un cas pràctic

Joan Torres ha mirat de treure l'entrellat de l'afer Amway. Aquesta multinacional nord-americana presenta, en la seva opinió, elements positius.

Fa uns 3 anys que el nostre país va prendre consciència d'una novedosa forma de fer negocis: a molta gent algun amic o parent li havia proposat, a través d'una multinacional americana anomenada Amway (Bàsquet Amway Saragossa, recorden?) introduir-se en un revolucionari sistema de vendes, anomenat màrketing multinivell. Aquest sistema es basa a sistematitzar i formalit-

zar la tècnica de Mahoma: amics/parents que venen productes (inicialment d'higiene i cosmètica, però potencialment es pot ampliar fins a l'infinit) a amics/parents. Alhora que, si aquests fan el mateix, un pot tenir una participació en els ingressos generats pels amics i pels amics dels amics, i així successivament. A moltíssima més gent li arribà la informació més o menys distorsionada a través

de converses informals amb coneguts, i en les quals la informació i l'opinió estan irreconosciblement barrejades.

Tot plegat va acabar generant una certa “inquietud social” que va reflectir-se en la premsa a través de cartes al director, articles i reportatges fins i tot a la televisió. La Unió de Consumidors d'Espanya (UCE) i Pro-joventut (associació antisectes), van denunciar aquestes pràctiques

com fraudulentas o generadores de dinàmiques sectàries. Però cap va prosperar i el tema va desaparèixer dels mitjans de comunicació, mentre que a l'agost de 1994, quasi 60.000 distribuïdors d'Amway es van reunir a l'estadi Vicente Calderón en la seva convenció anual. Fins aquí, doncs, l'anècdota. Uns s'han cregut la pel·lícula d'Amway de l'èxit i la superació personal, de la llibertat i l'orgull dels triomfadors, altres han reaccionat desqualificant globalment un fenomen marginal i ridícul, digne "d'aquests americans sonats". Jo crec que l'adhesió o menyspreu precipitats d'uns i altres, els porta a perdre una oportunitat essencial: aprendre alguna cosa nova. Després de llegir dotzenes d'articles periodístics i de premsa especialitzada, un grapat de llibres (amb títols tan transparents com *Piense y hágase rico*), d'escoltar tantes cintes del seu sistema de formació/motivació com dies té la quaresma, d'haver parlat amb molts introduïts i ex, vet aquí algunes de les conclusions.

1. Amway ven dues coses diferents com si fossin una: el màrketng multin-

Amway. Un exemple del predomini de la lògica comercial.

vell i una mística calvinista, adaptada a Espanya a codis molt i molt propers al sector més dur de l'Opus Dei. Alhora que aquesta mística cripto-calvinista està profundament arrelada en una ideologia clarament identificable: el sector més fonamentalista (i sectari) del Partit Republicà americà, actualment triomfador en

ment més marginals. I per això, la majoria no pot assolir la seva plena coherència i eficàcia. Amway proposa un camí sistemàtic i altament eficient per superar les ambigüitats i contradiccions i assaborir la potència plena que tan sols la coherència plena amb les actuals línies de força del món pot oferir.

el cor de l'imperi galàctic.

2. Aquesta mística cripto-calvinista és una component de la ideologia hegemònica en les elits dirigents del primer món, i els seus valors centrals de fet apareixen tot-hora com ambigüament envejables. Perquè estan en contradicció amb altres valors més antics (catòlics), però actual-

Democràcia és AUTODETERMINACIÓ

MANIFESTACIÓ dilluns 9 d'OCTUBRE

Acció Ecologista - AGRO • AEN • BEA • Bassot de Burjassot • Catalunya Lliure • Federació Ensenyament Comissions • CEDSALA • Comissió 8 de Març • ERC • L'espai • Esquerra Unida - Els Verds • Gais Lliures PV • Jove Germania • Joves d'UPV • Maulets • MILI-KK • Mussol de Quart • Revolta • STEPV

Mantenir aquest medicament fora de l'abast de les autoritats espanyolistes

3- El cas "Amway" és un cas exemplar d'un fenomen central pel que fa a la nostra cultura: la invasió de la lògica comercial/mercantil de la intimitat i d'aquells espais que són conviviaus i comunitaris.

ris. És a dir: la prostitució d'allò en nom del qual normalment ens prostituïm. I això és molt rentable!

4- El màrqueting multinivell, en un context ideològic crític i llibertari, pot ser

l'ideal per superar la televisió i acarar estratègies en espais en què estructuralment s'interpenetren i retroalimenten la lògica comercial/empresarial i la lògica comunitària/convivencial. **Joan Torres**

Paco Roig: salvat pels pèls

"El president ja sap que està en un estat precari". Passades les eleccions del València Club de Futbol, J. J. Pérez Benlloch reflexiona sobre el president.

En termes pugilístics es diria que l'actual president del València CF és un gran encaixador. Suporta el que li tiren i, com ha demostrat, més s'engalleix com més se l'acorrala. Ni el pitjor dels seus adversaris pot defugir –ni deixar d'admirar– aquesta combativitat del dirigent valencianista. Sempre segur d'ell mateix, com si estiguera ungit pels déus, temerari en qualsevol terreny i obstinat fins a la tosuderia. Però, en conseqüència, desdenyós amb l'adversari. Aquest és, potser, el seu taló d'Aquil·les. L'autocomplaença l'impeideix quiratar l'enemic, ell, precisament, que és un especialista a produir-los a dojo.

La Junta General del club, celebrada el passat dia 27, en va ser un exponent. Cregué que, com en altres ocasions, el carisma i el populisme delirant que practica el blindaven davant l'oposició –arraimada sota el lema "Salvem el València"– que cuidava els modes i llimava les crítiques. Una oposició òrfena de líder i estigmatitzada per mobilitzar els accionistes més poderosos. Una oposició teòricament sense crèdit i presumptament vençuda. Una oposició, en fi, per deixar amb un pam de nassos en un cos a cos dialèctic i encara en la baralla amb navalles. Paco Roig tenia motius per fer-se il·lusions.

Però el president valencianista, expert a eixir de mil entrebancs, oblidà en aquesta ocasió dues circumstàncies ressonants. D'una banda, que l'oposició es nodria d'individus que un dia van ser seus, ho-

mes de Roig, i que estaven a l'aguait de les seues estratagemes. Per una altra, que Roig no necessita enemics, perquè ell mateix practica l'autoimmolació, com ja hem comentat en aquestes pàgines. Amb tan sols 18 mesos davant de l'entitat ha

un duro." Ho va dir per activa i per passiva. fins que algú li recordà que sempre podia renunciar al 34 milions de sou.

Però, és clar, no es tractava de renunciar a res. Es pretenia una ampliació de capital –720 milions– que, tal com es plante-

RAFA GIL

L'assemblea d'accionistes. L'abstencionisme ha ajudat Roig.

fos els recursos econòmics i ha balafiat el capital d'il·lusió que el va enlairar. Aquell "València campió" s'ha transformat en una vertadera emergència: "Salvem el València".

Paco Roig, contra el seu propi pronòstic, guanyà pels pèls la continuïtat del seu mandat. Salvà el cap pel suport o l'abstenció d'un accionista poderós i arlequí que ni ell mateix sap si puja o baixa, tan gran és la seua ambigüïtat. Però el president ja sap que està en un estat precari i que rarament podrà repetir les arrambades d'uns altres escritinis. I el que és pitjor: salvà el cap, però no la tresoreria, que durant l'assemblea confessà reiteradament tenir-la exhausta. "El València no té

java, sols servia per tancar forats i, a més a més, agreujava les desigualtats de l'accionariat valencianista, l'animositat entre els grans i els petits accionistes. Tan desenraonada era la proposta defensada pel mandatari valencianista que fins els mateixos seguidors la rebutjaren. Amb això, la sort de Paco Roig ja està tirada.

Electoralment dèbil, econòmicament anèmic, hostil amb i hostilitzat pels mitjans de comunicació, divorciat de les institucions i les entitats –a qui ha posat a parir– i fiscalitzat per una oposició que el té lligat de mans, únicament li queda el prodigi del gol. Els gols són el seu oxigen. Però no té equip perquè, com li van recordar molts accionistes, ha fitxat molt i malament.

A la pitjor, i com prodiga últimament, es tanca en el despatx contra el que, sense punyetera idea del que diu, ell anomena catalanisme. Els catalanistes, doncs, seran els culpables de la seua imperícia en la gerència, la mala educació i "protèrvia", com l'acusava en dels set consellers que ha sacrificat en el curs del seu curt mandat. Per fortuna per al València i per a la pau cívica, Roig ha entrat en allò que en diem 'fase terminal'. Ferran Torrent, que li continua retent lleialtat, pot començar a repuntar l'epitafi. **J. J. Pérez Benlloch**